

Stilling i det Djeblit, det henvender ſig til denne Juſtitsminiſter med Anmodning om, at han vil ſtaffe os en god og tjenlig Retspleje, er næſten ud over Grænſerne for, hvad man ſelv i de ſiſte Tider har maattet vente. Heller ikke naar jeg ſer paa det, her ſærlig er Tale om, Grundlovsparagrafferſ videre Udførelſe, synes det mig, at den ærede Juſtitsminiſter er Manden, til hvem Folketinget har at henvende ſig. Vi kende jo Juſtitsminiſterens Opfattelſe af Grundloven, Juſtitsminiſterens er den egentlig juridift anſvarlige, det egentlige Hoved og den egentlige Tanke i hele den Proces med Forfatningen, ſom er foregaaet her i 5—6 Aar; Juſtitsminiſterens er perſonlig anſvarlig for adſtillige af de Proviſorier, ſom han endnu opretholder 5—6 Aar efter, at han forſt har bragt dem til Etede, og han opretholder Proviſorier paa det Omraade, hvor Oppoſitionen burde være meſt omtaalig, nemlig lige over for Preſſefriheden. Men at henvende ſig til en Miniſter, der har den Opfattelſe af Forfatning, med en Bøn og Baataldelſe om, at han vil paatage ſig at udføre nogle af de vigtigſte Grundlovsparagraffer i Livet, det synes mig ogſaa klinger næſten paradift. Medens jeg omtaler dette, vil jeg endnu kun gøre opmærkſom paa en Ting, at derſom vi tænkte os, at vi ſit en ſaadan Reform, at den beſtod her under den ærede Juſtitsminiſters Ledelſe, hvilken Sikkerhed havde vi ſaa for, at denne Reform vilde ſaa Lov til at arbejde i Fred? Jeg kunde tænke mig, at der kom en Reform, ſom paa viſſe Punkter kunde arbejde imod, hvad Juſtitsminiſterens naturligviſ har tænkt ſig, at hans Reform vil arbejde hen imod, men hvorledes ſikre os, at den ſelv paa ſaadanne Punkter vilde ſaa Lov til at være i Fred? Juſtitsminiſterens har jo den proviſoriſke Lovgivning til ſin fulde Raadighed, efter hans Opfattelſe har han Hals og Haand i Kraft af Grundlovens § 25 over enhver Inſtitution her i Landet, han kan omdanne den efter ſin gode Vilje, gribe ind og omdanne overalt, hvor han vil, han kan altsaa ogſaa gøre det lige over for en Retsreform, der er mod Forventning. Jeg tror ganſte viſt ikke, at Juſtitsminiſterens giver os en Retsreform, ſom i ſtorre Omfang ſkulde kunne virke imod hans almindelige Politik, men lige overfor en Retsreform, hvor viſſe Punkter gjorde det, har denne Juſtitsminiſter ifølge ſin Grundlovsopfattelſe det fuldſtændig i ſin Haand at fjerne alle ſlige Unoder, ſom kunne tænkes at opſtaa under Rævningsinſtitutionen. Jeg tror derfor, at det vilde være fornuftigere, at man begyndte med her i Landet at ſikre os en Forfatning,

ſom var i Stand til at opretholde Inſtitutionerne, end i Forvejen at lave Inſtitutioner, ſom man henførte under denne Regering og under dette Miniſteriums fri Herredømme. Jeg ſtal endnu ſige, at den Tid, vi nu leve i, forekommer mig at være en meget vanſkelig Tid for Gennemførelſen af en Reform, der kræver en almindelig god Vilje, en almindelig Tilſlutning i Befolkningen. Jeg tror, at denne Tid er daarlig dertil, fordi det er en Tid, hvor Videnskaberne ere mere end ſædvanlig i Rog, fordi det er en Konfliktſtid, hvor Parterne ſtaa ſkarpere over for hinanden, end de paa noget andet tidligere Tidspunkt have gjort. At kaſte denne Inſtitution ind i hele den nuværende Miſère vilde være ogſaa at give den til Pris derfor. Derſom en Rævningsreform havde været indført ſamtidig med Grundloven, derſom de Herrer Grundlovsgivere i Eedet for at fylde Grundloven med Loſteparagraffer havde gjort det Arbejde, var det muligt, at vi havde ſaaet en Reform, ſom vi kunde være tjente med, og en Reform, ſom havde haft Tid til at fæſtne ſig ſaaledes, at den kunde modtage ogſaa et Stød. Men naar vi kaſte en ſaadan Reform ind i det nuværende Uføre, er jeg bange for, at den vilde fordærves og raadne ſammen med den øvrige Raadeneſkab.

Alle diſſe Grunde ere Grunde for mig til ikke at ſlutte mig til det Tillidsvotum, her foreslaas overfor den højtærede Juſtitsminiſter, og jeg vil, efter hvad jeg har udtalt, ikke kunne indſtrænke mig til at holde mig uden for det, at lade Regeringen og Regeringspartiet afgøre dette med ſig ſelv indbyrdes, thi det er ikke blot ſaa, at det er mig ligegyldigt, men det er ſaa, at jeg er en Modſtander deraf, og derfor vil jeg anbefale de ærede Medlemmer, ſom i denne Henſeende have den ſamme Opfattelſe ſom jeg, til at forkaſte dette Forſlag. Jeg vil bede Dem gøre det med de Motiver, jeg her har anført. For at bruge haandgribelige Udtryk vil jeg tillade mig at foreslaa en Dagsorden, ſom lyder ſaaledes:

„Da Folketinget finder det overflødig at udtale ſin Tilſlutning til Grundlovens §§ 71 og 74, og da den nuværende Juſtitsminiſters hidtidige Virkſomhed, ſaa vel i Retsplejens Tjenefte ſom med Henſyn til Grundlovens Udførelſe i Livet, ikke kan ſoranledige Folketinget til en ſaa uſædvanlig Tillidserklæring ſom den, der ligger i ſærlig at opfordre denne Juſtitsminiſter til at paatage ſig et Hverv, ſom i flere Aar vil binde ham til hans Embede, gaar Tinget over til den næſte Sag paa Dagsordenen.“